

ΓΕΓΟΝΟΤΑ & ΚΡΙΣΕΙΣ

— Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐν ᾧ ὁ Εὐρωπαϊκὸς τύπος ἐξακολουθεῖ σχολιάζων ποικιλοτρόπως τ' ἀποτελέσματα καὶ προβλέψεις καὶ κρίσεις ἐκφέρων περὶ τοῦ ἐν Στοκχόλμῃ συγκροτηθέντος Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου ἐξ ἀντιπροσώπων ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν, μόνον ὁ Ὁρθόδοξος ἑλληνικὸς τύπος σχεδὸν οὐδόλως ἠσχολήθη ἐπ' αὐτοῦ! Δεῖγμα καὶ τοῦτο τοῦ θρησκευτικοῦ ὑψοῦς τῆς κοινωρίας ἦν ἀντιπροσωπεύει καὶ ἀντιγράφει πιστῶς ὁ τύπος! Οἱ Παπικοὶ νομίζουν ὅτι τὸ Συνέδριον τοῦτο προσιωγῆσει ἀπαρχὴν σοβαρῶν προσπαθειῶν πρὸς ἔνωσιν τῶν Ὁρθόδοξων μετὰ τῶν συντηρητικῶν Διακρτυρομένων καὶ οἰονεὶ ἐποδύρονται διότι δὲν ἐπιζητοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι τὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν αὐταρχικὴν τοῦ Πάπα Γιάραν! Ἄλλ' ἄς μὴ ἀνισυχοῦν οἱ μὲν καὶ ἄς μὴ εἶναι αἰσιδόδοξοι οἱ δέ, διότι ἂν καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διαρκῶς εὐχεται καὶ διακαῶς ποθεῖ τὴν Ἐνωσιν (Ἴδε εἰρηνικά...) ἐν τούτοις δὲν θὰ κατερθωθῆ τούτο ἐφ' ὅσον ὁ ἀχαλίνωτος ἐγωϊσμὸς καὶ ὁ ἐρθολογιαμὸς μαστίζουσι τοὺς μὲν καὶ τοὺς δέ.

— ΤΟ ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΝ

Μετ' ἀνακουφίσεως χαρακτηριστικῆς καὶ εὐχαριστήσεως δεδικοιολογημένης εἶδεν ὁ κόσμος ὅτι ἐπὶ τέλους κατ' αὐτὰς ὑπογράφεται Νομοθ. Διάταγμα δι' οὗ κανονίζονται οἱ μισθοὶ τῶν ἐφημερίων. Περιττὸν καὶ διεκτραγωδήσωμεν τὴν θέσιν τοῦ κακῶς λεγομένου κατωτέρου κλήρου.

Ὁ ἱερεὺς δὲν εἶναι κατώτερος κληρικὸς ἀλλ' ἀνώτερος ὡς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς. Κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας μόνον οἱ νεωκόροι, ὑποδιάκονοι, ψάλται κλπ. ὀνομάζονται κατώτερος κλήρος. Βεβαίως δὲν ἀρκεῖ τὸ ζήτημα τοῦ μισθοῦ ἵνα ξεψυθῆ ὁ κλήρος εἰς τὴν ἐμπροσθοῦσαν θέσιν, ἀλλ' ἕνας κληρικὸς ὅστις σκέπτεται ὅτι τὸ μεσημέρι δὲν θὰ εὐρῆ νὰ γάγῃ πῶς θ' ἀσχολήθῃ ἡρέμως εἰς πνευματικὴν ἐργασίαν; Σκεπτόμενος τὰς ἀνάγκας τοῦ κατ' ἀνάγκην θὰ λησμονήσῃ τὰς πνευματικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐφ' ὅσον ἄλλως τε δὲν εἶναι Πῦρας! Ἄλλως τε ἡ αὐτοθεσία αὐτῆ εἶναι ἐπιδηλημένη εἰς τοὺς ἀγάμους κληρικῶς οἵτινες δὲν ἔχουν ἢ μᾶλλον δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ὑποχρεώσεις οἰκογενειακάς. Βεβαίως οἱ μισθοὶ τοῦ ἀρχίζον ἀπὸ 500 δραχ. μηνιαίως δὲν εἶναι ἀξιόλογοι καὶ ἱκανοποιητικοὶ ἀλλ' ἀρκετὸν τὸ ὅτι γίνεται ἀπαρχὴ νέας πορείας. Θὰ ἐλλείψουν τέλους ἐν πολλοῖς τὰ αἰώνια ζητήματα ἱερέων καὶ ἐπιτρόπων τὰ ὅσα ταύσον ἐσκανδαλίζον τοὺς πιστοὺς συνεχῶς ἐφ' οὗ ὁ ἱερεὺς ἔκτοτε δὲν θὰ ζητῇ μισθὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοὺς ἐνορίτας του.

— ΤΟ Γ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ὅτι ἐπρεπε ν' ἀποτελῆ ἀπαράβατον κανόνα ἀπετέλεσον ἐφέτος τιμητικὴν ἐξαίρεσιν διὰ τὸ Γ. Γυμνάσιον καὶ διὰ τὸ Γ. Ἑλληνικὸν σχολεῖον Πατρῶν. Καὶ περὶ τοῦ Γ. μὲν Ἑλληνικοῦ σχολεῖου οὐδὲν ἀναφέρωμεν ἵνα μὴ φανῶμεν ὅτι περιαιτελοῦμεν.

ἐκεῖνο ὅμως ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπιστῶμεν τὴν συμπέθειαν καὶ τὴν προσοχὴν τῆς Κοινωνίας εἶναι τὸ Γ. Γυμνάσιον. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ σπουδαίου κατ' ἀρχὴν ζητήματος, ἀλλ' ἂν ἐξ ἀφορμῆς τοῦτου δηλ. τοῦ ἀγιασμοῦ ὅστις ἐγένετο ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων ἀνασκοπήσωμεν τὴν ὄλην πορείαν τοῦ Γ. Γυμνασίου, θὰ ἴδωμεν ὅτι τόσοι οἱ κ. κ. Καθηγηταὶ προβαίνουν εἰς τιμητικὰς καινοτομίας αἵτινες τείνουσι νὰ παρουσιάσων τὸ Γ. Γυμνάσιον ὡς πρότυπον. Βεβαίως δὲν λέγομεν ὅτι καὶ τὸ τῶν ἄλλων σχολείων προσωπικὸν δὲν ἐργάζεται φιλοτίμως, ἀλλ' ὡς πολὺ ὀρθῶς παρετήρησεν ἐν τῷ λόγῳ του ὁ Γυμνασιάρχης κ. Ν. Μπουσαϊτῆς, δὲν ἀρκεῖ τὸ διδασκτικὸν προσωπικὸν νὰ ἐργάζηται φιλοτίμως καὶ νὰ ἦναι ἠθικοῦ χαρακτῆρος ἄτομα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχουν τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν νὰ μεταλαμπαδεύουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν καὶ τὰς ἠθικὰς τῶν ἀρχῶν καὶ τὰ ὑψηλὰ τῶν ἰδανικά. Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐνεργειῶν τούτων πείθεται πᾶς τις, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι τὰ περισσότερα τῶν μελῶν τῆς Ὁρθ. Χριστ. Ἐνώσεως τῶν Νέων Πατρῶν εἶναι μαθηταὶ τοῦ Γ. Γυμνασίου. Πόσον διαφορετικοὶ θὰ ἦμεθα ἂν δὲν ἐλησμονοῦσαμεν τὸ τῶν προγόνων μας «ἀπὸ Διὸς δεῖ ἀρχεσθαι καὶ εἰς Δία καταλήγειν». Ἡ εὐσέβειά των ἐκεῖνη τοὺς κατέστησε τόσοι ἐνδόξους διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ ἐν μέσῳ ὄλων τῶν λαῶν! Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ νεοέλληες φαίνεται ὅτι θέλομεν ν' ἀποδείξωμεν διὰ τῆς στάσεώς μας ὅτι δὲν εἴμεθα γνήσιοι ἐκείνων ἀπόγονοι, ὡς μᾶς κατηγοροῦν οἱ ξένοι, ἢ ὅτι καταγόμεθα ἀπὸ πιθήκων, ὡς διδάσκουν οἱ πιθηκάνθρωποι!

— Η ΡΙΖΑΡΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

Ἐν τῇ ἐπισήμῳ στατιστικῇ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν περὶ τῶν προσόντων τῶν ἐφημερίων τῆς Ἑλλάδος εἶδομεν τὸ θλιβερὸν καὶ λίαν ἀποκαρδιωτικὸν γεγονός ὅτι ἐκ τῆς Ριζαρείου σχολῆς μόνον 5 ἱερεῖς ἔχουν χειροτονηθῆ! Εἶναι σχεδὸν ἀπίστευτον ἀλλ' ἀτυχῶς εἶναι γεγονός. Ἡ μόνη σχολὴ ἣτις ἰδρῦθη πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ παραγάγῃ ἐφημεριακὸν κλήρον πρὸς ἐξψύσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἣτις εἶναι ἢ ἀρχαιότερα καὶ πλουσιωτέρα καὶ ἔσχεν ὅλα τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα μέσα ἠστόχησεν οὐκ ἴσως τοῦ σκοποῦ της! Τίς λοιπὸν ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς της;

Οἱ ἀδελφοὶ Ριζάραι ἀφήσαν τὰ με ἰδρωτὰ ἀποκτηθέντα ἑκατομμύριά των με τὴν πεπελοῦσιν ὅτι μετὰ ἕνα αἰῶνα ἢ πλειονότης τῶν ἱερέων μας θὰ εἶχον ἐξέλθει ἐκ τῆς Ριζαρείου σχολῆς. Ἄλλ' ἀτυχῶς πᾶν τούναντιον συνέβη. Οἱ ἐν τέλει ἔχουν καθήκον ἐπιτακτικὸν ἢ ν' ἀναδιοργανώσουν τὴν Ριζαρεῖον ἐπὶ νέων βάσεων ἢ νὰ τὴν διαλύσουν διότι τούναντιον εἶναι ἀχαρακτηριστὸς ἀσέβεια πρὸς τὴν μνήμην τῶν εὐσεβῶν δωρητῶν καὶ μεγάλων εὐεργετῶν ἵνα μὴ τι χεῖρον εἴπωμεν.